

Hétfégi Síelés A Sváb-Hegyen

Ez én vagyok az első férjemmel, Boda Dezsővel Budapesten, a Sváb-hegyen. Az érettségít követő hónapban férjhez mentem. A férjem, Boda Dezső mérnökember volt. Zürichben végzett, a numerus clausus odakergette. A szülei ott éltek, Tamásiban. Az ő édesapja és az én apám barátok voltak, úgyhogy mindent tudtam róla, tudtam, hogy Zürichben van, csak nem ismertem. Mikor hazajött Tamásiba, annyira gyerek voltam még, ő meg inkább a felnőttekkel tartott -- tizenhárom év volt köztünk, ő már harminc elmúlt, amikor megismerkedtünk --, meg keveset is volt otthon, úgyhogy nem ismertem. Akkor ismertem meg, amikor Svájcba hazajöve, már Pesten élt. Följárt a nagynémimhez, ahol laktam. Szimpatikus volt, intelligens, jóképű, tényleg egy művelt ember volt. Zsidó volt, de egyáltalán nem volt vallásos. Nem ment vissza Svájcba, hanem Magyarországon maradt, elhelyezkedett, amibe talán az is belejátszott, hogy megismert engem. A sok-sok asszonykapcsolata után én akkor egy gyerek voltam, tizennyolc éves. És aztán megkért.

Édesanyám nem akarta, soha nem is tudták egymást anyós és vőként tudomásul venni, annyira fiatal volt anyám, és annyira koros a vő. Mi a Kresz Géza utcában laktunk, ahol a férjemnek egy háromszoba-összkomfortos lakása volt. Ő elektromérnökként dolgozott a Láng Gépgyárban, nagyon szép állása volt. Én otthon voltam, és tanultam, hogy mit kell csinálnom. Hát az iskolából egyből odakerültem. Voltak itt ismeretségeim, régi osztálytársaim meg a nagynénim -- elfoglaltam magam. Nem kellett dolgoznom, akkor egy évig nem dolgoztam. Társasági életet éltünk, az ő társasága meg az enyém is akkor úgy összekeveredett. Neki már csupa-csupa harminc év körüli társasága volt, hozzám képest idősebbek, de jól éreztem magam velük. Nagyon szerettek, vidámak voltak, kártyáztunk, bridzseztünk, jártunk a Sváb-hegyre síelni, szóval jó volt akkor. Bérletünk volt az Operába, aztán eljártunk, ahova a társaság kívánta. Budakeszin volt egy barátja, oda kijártunk. Ott volt tenispálya, pingpongoztak, azt én sose csináltam olyan igazán, csak amatőr módon. Aztán a férjemet elvitték munkaszolgálatra. Egyik napról a másikra, az első zsidótörvény után. Először mint katona ment, azt hiszem, zászlós vagy milyen rangot ért el. Katonaruhában volt az első bevonuláskor. Aztán hazajött egypár hónapra, és akkor megint bevonult. Amikor átöltöztették őket, a rangjelzést levették a katonaruháról, zsávolyt kaptak, mert nyár volt, és sárga karszalagot mint zsidó munkaszolgálatos. 1944-ben a férjem otthon volt eltávozáson Újvidékről. Március tizenkilencedikén éppen ebédeltünk, és bementek a déli hírekben, hogy a németek bejöttek az országba. Megálltunk, letettük a leveseskanalat. Tudtuk, hogy vége mindennek. Ez egyértelmű volt, hiszen akkor már volt Anschluss, akkor már tudtuk, hogy ahova betették a lábukat, ott kő kövön nem maradt. De ennyire mégse gondoltuk, mert a légerekről nem hallottunk semmit. A férjemnek eltávozási engedélye volt, ez volt egy vasárnapi nap, és hétfőn kellett volna visszamennie Újvidékre. Azt mondta, hogy nem várja be, nehogy csendőrkísérettel kelljen mennie, elmegy az esti vonattal Pestre, és onnan Újvidékre tovább. Akkor találkoztunk utoljára. Később megtudtam, hogy elvitték Újvidékről, mentek az osztrák határ felé, ki akarták vinni őket az országból, de csak Sopron mellett, Harkáig jutottak, a front már tovább nem engedte őket. A férjem ott halt meg, kiütéses tífuszt kapott. Huszonnyolc nappal azelőtt, mielőtt felszabadult volna. Eltemették, de amikor a felhívás jött, hogy exhumálják a tömegsírokat, akkor a bajtársai segítségemre voltak, és a hitközség segítségével kaptam a rákoskeresztúri temetőben egy sírhelyet a hősi parcellában, és meghozathattam a férjemet.